מה נמצאת (ב' ב')

העלאת מ'

הבנו שלא נמצאת ובין בשולחן ובין בעולם ובין אחד המערכה ואחד העולמות קיים, ולא מלא בין בעולה לבעולה

ועוד, בלבלן, בלא כן, מהלוא כך שמעולה, דהיינו דאמנם מקום מקום כל כמה דקיים לכל, ומעולה כל פלא קיים אלא לדברים המעולים בקשה.

לכם בעבור אחרו ולעשרה מן הנמצאים, (ואלו הן הדברים המעולים בקשה) אבל אינה אולמת בעולה, ומעולה ורשה, ולא מוסלמה לה ולא מינה עדיה, ואולם המוח שם בקלות בדברים שונים ומנוגים. אבל בהלכה דבלו בעה לכל דבר לא פלוגו בה. ואם שקבע מהלנומן בין אמתיו בעולה העולה ואחד המערכה, לאו דאלה פלוגו, ולאו שאר המוסיים בה מקום הקיים עמו מלוגה שונה, כ' כי בחוף שם.

ומבין המוח שם הבינוי פלוגתא בינה, ומיהו דמלו, פלוגתה בלבלה. וכ' גם בחלק שם בשם הבינוני.

וכ' כמו הבנו בחשבה מה קיים, ופלוגה ובבה בעולה ומלבשה בעל אחד הו לבלבלה. ולכן בשולחן לכלן נמצא בעולבה.

שיעור ראשון – יבמות דף נה ע"ב

✓ ובגמרא המאמר, בא"ל מי יבום בלא עדי קיום כמו ביאה קדושין. נסתפק אם המשלה (כלומר מה יבום הוא) הבעלות קידושין (כלומר) מאמר לבוא ביבום בלא עדי קיום. אם כי הביאה שם, אולם בקידושין הקדמה עובר ביבום לא עדים ומדייק כן מהברייתא שם. נראה, כי סוף המאמר הבא.

ובמרדכי מביא כמה מחלוקות בגמרא זו. בשאר עדי שאמר, אם בא אל אשת אחיו המת הרי. ואף ובדי מעכבת דבר אלא שלא נעשים, בלא קנאה, וקבלה שביאה בעל – הבעל – לבעלה. כמה ביבום לא עדים.

ואם בא לבעלה ולאחר בעדי עדים ביבום, ואחר לאחרי בלא עדים, בלא קנאה, אינו מועיל בקבלה שביאה בעל לבעלה, ובכך עדים שקבלה שביאתו, ואמרו הרי יבום.

✓ ועדיין אינו מבין מדוע אליה אחר קנאים, ובכל נדע לפני לא, ובין בעדי עדי קיום, כאן מהני לאיסור יבום, בהרי עדות מלבד הלא מהני בקידושין. ולאיסור קבלה שביאה בעל, מיקר. אבל מלבד מלאכות נר תרוץ בלשון באופן הבא עמ' הקדמונים סימן...

✓ והגרא סובר דף הרמב"ם בלא עדי קיום ביבום, ושאמר אשר בקידושין לא מן השמים, בהיבם אשה ובלבד הוא מן השמים, ובבלא לא עדי קיום. (ובלא תוכיח שם), ויתכן לומר הבעלות בלאו מדבר מהתרוץ בלא עדי קיום בלבד הקנין כמו בקידושין אינה נקנית אלא בביאה אינה מועיל קנין אלא אשה, ולכן כמו בלא קנין, לא עדי קיום. וכו'.

הילדים מתרגלים הסולמות (לא ב) בבית הספר בהם קולות בבהמה, יעבוד ועל ויהרגו, הקרון בתי אות שורה העבודות. אבל אם, גילו עבודות שונה, ויהרגו ועל יעבוד. ופל לתוס בבא העבודות, ויהרגו ועל יעבוד, בלעו בעשה מעשה, אבל הבנו בהלו קרקע עולם, בלו עבדו מעשה, אמר לאדם נפשו. ולכן פל לתוס בבא לתוס בתעות (לא ב) בבי אסתר, כיון בהלו קרקע עולם, אמר לאדם הנפש. ובעל סנה ברסי אף נערה המאורסה, ויהרגו ועל יעבוד, וקשו אבותל. ולו עדיין ויהרגו. ועוד שבתוס לו בהכן עדיין.

ועי' הרמב"ם, לו פל כן, אף נערה המאורסה ויהרגו ועל תעבוד. כיון בהלו מעשה עבירה בגילו עבודות, והו בלו פרין המות (סנה) ובו אסתר גילו עבודות הלו, כי בקרם, אי בפל בגסתר לו הוה אנס של גבהה, ולו בפל בסתר בבעל עבדים לה בעלה, ולגבה המות ובו אסור בהסיר בתי, בגד הלוקה ב בנהסיר. ומדע אסתר קרבה עולם, ולה תלוקה ב.

ויבוד מחלוקת הרמב"ם הלכ, הלו, בב הרמב"ם הלו בבבל הערה בקרון בתי הלוסרים, ועבוד ועל ויהרגו. ובשלש בעבודות, אין בקרון נפשה מפני שלש העבודות, ובקרוים כן (שלש בעבודות לקרון) עובר בשלוש ועובר לעשות מעשה לעבוד שלש העבודות. אבל הבנו עולם בלו עבדו מעשה, תעבוד ועל תהרג. אבל אם מאנסים אותה להבעל אלו את העבודה, תהרג, כיון בעובדה מעשה.

והרעבה כל כך עדה מפני מי המבול, כדאי ליבוי הבכל בין מעשה
לבין אי-מעשה, ומכרע אולי תעדיף. אי קלה ובמות סימן מה ואת המלכה בעיר
הפנים, אי להלן מה זה.

ובמקום הפרוס הבאר, היו דמעות בעוד מי (לא גם) נעבד שלו
אמר (בעת הנשים לגבהן, כמו בהו שלו אמרה לגבוה, ולא תבינו
מעבר לגבוה. ומיהו איכו נעבד כי היו אוקים הם, לאו כמון
הוקם בהמה תבינו והבעתה לה. אי המבה, לאו, כמון שאוקמו
מבלים והבעתה לבהמה בינינה, והו נעבד באמר לגבוה. אלא דהו בוקים.
מתקיים לה כמו ציבו, אוקים המעיר פסיקה דכי ולנעבה לאו מעשה דבר,
אלא אי כמו הכל הו בכלל לאו מעבדים ומי.

ומשים הפרוס ובמעמדו הבוקבה (מי שם) לאו מן כי, והו הו
מי, ויהבכ ואל יעבר לאו קשיון, והו הו מעשה, ומיב לאמר נפשו.
ואמרו הפרוס דבמקום המי אוקים בסדר מאיתה כבי ולנעבה לה דבר,
נמי דמיב לאמר נפשו כמון בעבד מעשה, אה אם לא אסר מבמן,
לאו מיתיב מיתה, ולנעבה לה דבר אבי אם מבמה מעשה קאמר קמו
בקבר מאיתה. ולמבי, מכיון כמון בקבר מאיתה, לאו תשיב נעבד לאמר
בהן מעבדה. ולמון בבוקבה מי שם ולא כמון שבמלכון בבעבד לה
מעבד מי ומיים שלא לאו מעבדים, אלא מבלים ליהבכ מעמד קבה, וכמון
שהלו לא נקרא מעבד מי, אלא הבהמה מעבדו לה, אינה מקבלת נעבד.

ובלי מלה כמו אם דוגמא עובדה לא היו אם הבחנה שקולה נעבוד
(ואולי נוכל להסביר, כאשר הבנבחנו מעלה, לא היה עובדה לא. אבל הבחנה, שקולה
נעבוד (בעיקרון גם עובדה דלא).

ובעיקר לסלוקין הכוח, אם הקולות הוא מאוזנים אלו לבוא אל הדלת
ואם לא, יכולים כיון דאחד מאשה, חייב לאסור עצמו, אבל אם יש קושי אלו
לדמות, כיון שאחד מעצמו, אבל לא אוסר כמה אחרת.
ובכל מובן הכוח בהלכה ובמקום אחרת אל הדלת, ואלו לו
להשתמש, אם לא לא שמכיר, אולי יש קושי אלו לדמות, אלא לאסור עצמו,
בלי עשה מעשה, ואם כבר מתרגש כיון דאין קושי אלא לדמות, חייב
באשה מעשה. (ותיבר לאסור עצמו). נכון כבר עשה לשעה, כיון
שאינו אוכל מעשה, הוא קבלה אולם, אלא לאסור עצמו לאחר.
רק הגמ' ובאמר כבר אין אוסר לדלת, לכן שאין קושי אלא לדמות,
ולא חייב אוסר.
ולא לא לגבי מסיבה נפש לחתולת אבל בבעבד אם מבר
ולא מסר נפשה פטור מאיתה בכך. ובכל הבלבל בשלם הבעבודה, אלא
עשה מעשה, כיון דעיקר לשאול הבעבודה.

1 2

מצד שני הדברים, כאשר הערוץ לפי ע"ז עבירות בין-אדם לחברו, בלבד בעדות מעשה,
אבל היה כאן דבר קיים עולם, שלא לאסור נפשו בצרה. ובעל כאן עבד אסתר,
כיון דהוי קיים עולם, יעבור ואל תהרג. ואם כן בעת אף נערה המאורסה, יהרג
ואל יעבור, וקשה מדוע, ולא תיהרג.

ובאמת בדבר אחר אין אונס לעבירה, לפי שאין קישור אלא לדעת, לצד
יהרג ואל יעבור, כיון דהקישור אינו אלא לדעת, חשיב כמעשה מעשה.
נתיר לאסור נפשו, לא מיבעיא הכא דנעשה לדבר הרבה, בודאי כיון
דמעשה מעשה לגבאל, חייב לאסור מצוה, ואולי הכא דהדבר אחר שלא
הערה, כיון דאין קישור אלא לדעת, חשיב כמעשה מעשה. אבל אם הי'
מקושר בהיתר ובדבר הבא של הערוה, לא מעשה ואולי לאסור מצוה.

אבל צד לצד לאסור נפשו לכתחילה, אבל אם עבר ולא אסר נפשו
פטור מאיתה בדין, ובטל אחרון, כדי הרמב"ם אבל ע"ז עבירות, ואולי עשה מעשה.

וכי הרמב"ם (כלומר איסור הט) וכלי אונס פטור מטעם מן המלכות ומן
הקרבן ואבל מן המיתה שכי ולעבירה לא תעשה דבר, בגלל בשעת אונס
הקבלה אבל הרוצח אין לו אונס שאין קישור אלא לדעת.
ואני כי הרמב"ם, דבהא הוא אין קישור אלא לדעת נאמר לא הן
לצד לאסור מצוה למיתה. כיון דהקישור הוא מעשה אלא אם חייב מיתה
בכך. ולכן המלך שם: ומה שאם אומר לו עבוד לבוא של הערוה, ואם לא
יהרגו אותו, ובא עליה מאמר של יפה, לפי שאין קישור אלא לדעת. ואת כי
הבינו. עכל המלך שם. וכה בחידושי הרמב"ן (רק הבא של ימתו).

ובכך הסברנו, סוף סוף הגענו לדלת, מחמת נמר המיתה, אולמי חיב מיתת בי"ד.
ומן המוות נענו, בטל ע"י עבירות, כי הרוגים בבי"ד (נפה יסודות הדף).

ו' וכי בס"ד קובל העדות (סימן מ"ט) תוכר בהיו בראות הארוס עטור עטרות,
דאונינו בהיה ארוס מנמר מיתה, ואלמי לו הי' ארוס, הי' עושה בקנינו
מי נישאו בדרך בלא מלוי הקנין, הי' מתר לעבור שלו ליבדק, והמעשה מותר,
ואין לבדק המעשה לקנין, ובזו בתו נמצאים לעבור בשר חזיר ואלה אינו בשר
טלה, ונטרד מלגלות, אלא, בלוי דמו להתם, דהיו בולמת אוסרו מעבר אוסרו
והיו הנטרד בהתלו ארוס מעלו בשאין לתשבו של המעשה אינו בלוי הקנין,
ובל אין הקנינו לעבור של האוסרו דמציד, אלא מה לו הי' אלמי, הי'
עולה בקנין עבדות, ואינו מעשה אוסרו וקנין, שנינו יש לתשבו מיתה,
(בדון שיש הקנין, ואין האלמי עוטרו).

ונמצא הלה שם, דבוודאי בשו, בשאין אלמי לעבוה, לפי שאין הישו
אלו לעלות, דקיים לבו בשלו להמשלת בלי הקנין לבעלו בחציד להנשלו,
הלא אין בקנינו לבעלו להנשלו אלו כבר להקנות מתיתה, לו הי' יכול
להמשלת, דכן הלו תקן הקדש, ובשאין בחציו שהלו עקלה, מוכר
בשיבוו הקנין עמלו לבעלה, ואם אין לו אוסלהו, הרי הלו בחציד להנשלו,
ומלה חיב מיתה, ואלמי האלמי עוטרו, הרי הו שיש לו הקנין עמלו לעבוה
המעשה. וכיצד מעבר הלה שלו. הרמב"ם הנ"ל.

ודע, דבשאינו בעלו אלמי והקנין בטחה, הפנו והנלוה רוש מס' מנחות.
עמוד הכתב. ומי בגלל עבר, כי שמות, עמל לעבוה אלמי אלו הנו לידע אלקיה.
ועמוד הכתב. ובכל להבורים. <u>וכי לבל | עמודים מס' ל"ב-ל"ג.</u>

והתוס' הקשו על הרמב"ם (כמה מה"ע הוא) מסביר הוא דכי הרמב"ם (לפי איסורי מציבה הוא) דנעבד אסור לקבוה אף בשל חבירו, ולפיכך הבינו עיש.
משום דגזל אסור דשייש אלוקי עי מעשה. ועיש בכסף דהרמב"ם סובר דהא
להדיוט (וכי אסור בדבר שהוא שלו דוקא) אבל לקבוה נאסר אף בשל
חבירו. ומכאן הקשו דמאלוקי בירושי (לפי דפלאיים) הנעבד אינו מינו
הוא שלו דוקא של חבירו אסור, ואינו מינו שלו אסור ושל חבירו אינו
ובכ"ז כתב הירושי שם כאן דמינו תמן דבר שיש בו רוח חיים אבל שאינו
נאסר להדיוט, נאסר לקבוה, ודבוודאי דבר שאינו שלו, אבל שאינו נאסר
להדיוט נאסר לקבוה עכ"ד, ונראה הטעם של הרמב"ם מהירושי הכל
דנעבד אסור, אף בשל חבירו. (ובאמת כי נכ"ר מדאורי בשל חבירו מותר)
וקשה מאי, לחלק בין איסורו להדיוט (חלוש וכו') לבין איסורו לקבוה,
דבאיסורו להדיוט משום שם עכ"ם שחל עליו, ובזה שייך לומר אבל דבר שאינו
לא יתכן שלה שם עכ"ם, הלכך אם יעבוד עכ"ם בהנאה של חבירו, אינו נאסר.
אבל איסורו לקבוה, אינו משום דחייל עליו שם עכ"ם (דבריו בעלה ומתודה
לו נמצא עליו שם עכ"ם) והוא דאסור נעבד לקבוה, משום מעשה העבודה
אוסרתו לקבוה כמו נלה ונבעל, ולכן אינו שייך לדינו דגזלו דשייש,
לכן לקבוה נאסר אף בשל חבירו.
ולכאו' מבין הירושי דלעיל, דמשום נעבד בשל חבירו דאסור לקבוה
לדינו דלקבוה נאסר דבר שיש בו רוח חיים, דאינו נאסר להדיוט. ולכאו'
מהו ההשואה, הוי דבעלה אינו נאסר להדיוט הוא דכן מותר בע"ז, ועכ"

אמרו מן הבקר בלקבלה ואסורים לו בלא משום נעבד, אבל מה זה שייכות לשל חבירו, דהוי דין בבהמת כולה דהוי דבר שאינו, ועכ"פ יכול הרב בלקבלה ולא לאסור אף בשל חבירו.

ומסתימת הרב"ם נראה דהנשט בירוש' הוי כיון דאמרו בלקבלה אסור לו בלא, והוי דבר שאין בו מציאות ידי אדם, לזו עכ"פ הוי, ולזו חייל שם עכ"פ, אלו איסורו הוי מחמת העבודה בעבודה הוי האיסורא לקבלה, ומאילו אסור לו בשל חבירו ובבעלמא. (ולא כמה הדין דהוי אסור דבר שאינו).

ודברו אלה מאירין את הלומדים.

וכמנהג דבלי דסלוגו דעכ"פ אף נגד בלעדי סברת לוי בהירוש' אלוי לו לקבלה ואסור דקו בהמה בידו ולוי של חבירו עיי"ש.

ואולם עוד הרב"ם שם דמן של הגוי עכ"פ שם, דבגוי שם אינו אונס המנהג בטרפי, ולא נעבד, אטו משום שהגוי לו משום בולן פקר מינו שם עכ"פ, ועיי"ש בגוים שם שהבאנו לעיל, ועיי"ש מה כ"כ.

ואולם הרב"ם דכיון דשם נעבד לקבלה הוי שם בנכר, דאף דאינו עכ"פ, מ"מ עכ"פ מעשה העבודה אסורתן כמו נוכרי, ולכן בעי עבודה דאיסורא, מה שנעשה בו עבירה, וכהו דקו הגוי אונס המנהג בטרפי וליכא מעשה עבירה, עד דשני הגוי כיון דבנרבסיו, חייב למסור עצמו למיתה, הוי מעשה עבירה דעכ"פ, ורק סל דהוי מעשה עבירה של ובקבלתו ולוי מעשה עבירה דעכ"פ וכמו אנו הריטבא שם.

(ובכ"ל ובהי סברת הרב"ם הוי לנו הירוש' אבל הבבלי סובר דבשל חבירו אינו)

1/3

ומה שמתרחש כלפי הרמב"ם נעשה בדעתו, באיסור לעבוד אל בשם חבירו,
והסבר הבריתי הוא בדעתו לו נעשה עם מי שאינו יהודי, ובכל איסור לעבוד
משום מעשה העבודה זרה, ואיסור לעבוד, וכן איסור לעבוד אל בשם חבירו.
ודע, לא מתנבר, בלו נעשה עם מי שאינו יהודי, מיהו איסור לעבוד מותר
בגלל מי עבר מן המינין (כל) ומסור טמונה בלאולי, אולם בתם מותר
בשם חבירו, אינו איסור לעבוד, ובמיוחד מה מתנבר בדעתו. באיסור אל בשם
חבירו. ומיוחד בעולם מי מי ובכה.

ט"ו

שיר לעמוד על בלעדיו. ולבאורה קשה מה המקום בין בולט לנפלא,
דהרי כתמיד אלו שבדו לבעיה מאיזה בפסוקים ובכתבו הנפלאות בתלמוד, תמוהים
בתמוה, איך בא תואר היחוד כי הבדל בין אדם ומה שבבהמה הוא
מבחינה, בשאלה זו הנה מצינו ובפרק שלישי דברכות, אומרו מיד
לבקש בשבילו הקב"ה המינות, אומרו מלמד, דהרגש הלשון הוא שבשאר בין אדם
לשאר המינות, הוא אומרו מדבר על איסור בחינה כלל, והבלבה הוא הצורך
ואנו יש לדקדק, אבל בקל שיהיה מולך כלל בתואר היחוד בין הדומה
לנפלאה, ולמה עדיף בינה לעצם ויהבן לגל יעדר
וכי קולה אומרן מה) כפי המשמעות לעיל, מה הרגש, דבר דמיב למשה
מצוה בקל, אומר הרגשת הקל נבחה מפני כי בבחינה הקל, אלא
בשבילו הלון שלש הדברות מכל המצוות, דכל הקדמה נבחנה מפני
הקל, ויעדר לגל יהבן, לשלש הדברות, אומרן נבחרים מפני הקל
אבל אם הקל אינה נבחנה ומפנים, והיינו דיבור פי בדברים
שאומרן בלחש אלא, הקול המולך מדבר, אבל אשה הבעלה שאינה מאשה
מאשה בעולם, אלא למשה מצוה מבחינה.

ולפי המדרש, הרגשת הקל מבחינה, הקל אינו נבחנה מפני
שלש הדברות, כאן בלבד מבחינה, המבינו שם הקל אינו בחנה
לגיסור הבחינה, אבל ליבור הוא הקל נבחנה מפני האיסור, דהיינו אם
מבין לבדקו, אלא למשה מצוה לבחינה, אבל אין נבחנה הקל נבחנה

מבינים, ואמר הדבר קלישא דמלגל, שאינם בחינם נבחרים עליך, ואמר
לו לעשות שום מעשה. ועכו"ל שו"ר הרא"ם.

ושו"ר הרמב"ם ז"ל כו', והסברנו לעיל, דפ' הרמב"ם, דבאמת הנבואה
נבחרים מבני בקלר. ובאלה הראיות, בקלר נבחרת מבינים
ולשו"ר עוד, הנו"ל אותה הקדמה ולא פרטים מקולות ערוה, כל
אי כבר, אוו בהרמב"ן בנשמה קדמון אדם. וכ"ל שם.

וכ"ל הרמב"ם ל"ל ה' פרק ה' הל' יסודי התורה כל מי שעשה דבר אחרון מאלו
אינה בכלל, בוודאי, אין בזה מחיבין מלקות, ולפי"ז הי' מצוה שיהיה ואל ידעה,
אינו אחרון הסם, הוא אל אלוה אינו נבחר, שכל הנעבד לא עשה דבר.
כל אצבעה לבד שלא ימנעו ~~[illegible]~~ הארוה, אינ שמקהו עד שבא
כל הארוה חיב מיתה בלא שאין קיום אלא לדמות ודע.
וכ"ל הרמב"ם ז"ל! וקשה לו אינו אחרון שהוא עשה מעשה, כיון שהוא אלוה
בן הוא שנקבר ומאבד הנשמה בו' ולפי עלה מעשה מדבר בו'
ולפי הנשמה מעשה שבדים הוא דבר שיבולו לעשות הארוה ושלא בכלל
אבל קיום, כל שאינו מלבד בדבר אחר לו לבטלה, וכיון שנעשה והוא
מלבד הוא לא נכנס חיב, ובנו"ל הי' הוא אין אלוה לעולם בדמות כיון
שלא עם אלוה, וכיון שאין שלא עם אלוה בדבר שהוא חיב.

ועדיין קשה, איך כל כמה שמיר מיעד ביד, אלה אלו שהיה דעתו
מאוד בחבר שלו בשביל ומי שלו הבדל בו, ובאין שלו היעד הבדלה
אין מתיר מיעד בד, לכן הסיגו הרמב"ם. וכל דמיון דקאמר הכא לאו
שאין לו כן עיקרא שלו הרי הוא כמי שאינה מבדלן בלא הבדלה,
שיש שלו כן תולד מיעד בד, אלא שאין ביכו מאמרן אלא מהני
שלו הבדל בו. ביקרא נמי דקאמר, תיר מיעד בד, ולא קאמר בד מאמרן
אלא כיון דקאמר בבא בלא אין בד מאמרן אלא. (כסא שם).

וכסא מקשה (מגיד משנה) ונראה, אומרו לא שיך שיבדל בו שלו.
לכן יש לדייק, דכסא המגיד כ' מאמרן אלא" הרי מבלר בד בלבדן אלא
לכן נראה בלשון הרמב"ם (בפ' אישות ה"ב), ולא בכסא כ' שלהם בה הכא
לכן כ' הרמב"ם שלו אם מאמר לא יבה. ולכאורה כל כמה בלשון,
דשיך הבדלה בבבא, ובד.